

גיליון מס. 2935 * יח תמוז תשפ"ו * 3 ביולי 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

נפרדים מג'וליה

ג'וליה (יהודית, או גאולה, כפי שכתוב בארכיון, מכיוון שכך החליט פקיד ההגירה כשהגיעה ארצה) צימרמן נולדה בלידס, להוריה רחל ומשה, ביולי 1924. בעוד פחות מחודש הייתה אמורה לציין גיל מופלג של 102. את אריה החתיך - ג'וליה תמיד אמרה כמה handsome הוא היה, ונשאר כך - פגשה בהכשרת "שמריהו", והם נישאו בנובמבר 1944.

במלחמת העולם אריה שרת בצי הבריטי, ולאחר שהשתחרר נולדה רותי, במרץ 1947 בלונדון. בספטמבר 1948 עלתה המשפחה הצעירה ארצה באוניה קדמה, וחברה לגרעין הבונים שהיה אז במנסורה ובחדרה.

זאבי נולד בטבריה במאי 1950, סמוך לאיחוד המשפחות כאן על הגבעה, ונקרא על שם אחיה האהוב של ג'וליה - וולפי, שנפל במלחמת העולם השנייה, ימים ספורים לאחר הפלישה לנורמנדי.

בנובמבר 1951 חזרה המשפחה לאנגליה לעשר שנים, על מנת לתמוך בהוריו של

אריה, וג'וליה עבדה בתנועת הבונים בלידס, שם הכירה חלק מחברי גרעין ה'. במרץ 1961 חזרה המשפחה לארץ ולקבוץ. ב-1964, עם המעבר הנכסף ללינה המשפחתית, נוסף למשפחה עמוס. ג'וליה, חברה שהתאפיינה ברוגע ובצניעות, חלוציות, אכפתיות ולב פתוח. בתחילה עבדה

במכבסה ובמחסן הבגדים, והייתה פעילה לאורך השנים בחיי החינוך והחברה. היא עבדה במערכת החינוך, וזכורה לילדים בהם טיפלה כדמות חייכנית ומחבקת, דבר נדיר ויקר בימים ההם. היא הייתה שותפה מרכזית בצוות שדאג לאירוח של ילדי אלי"ן כל שנה

בקיץ, מכל הלב. וכן ריכזה את ועדות החינוך והחינוך המיוחד, בזמן הדיונים על המהלך הדרמטי של סגירת ביה"ס המקומי והמעבר למבוא הגלילי; ותמיד נלחמה והתריעה על המחסור הכרוני בעובדי חינוך מקצועיים.

בהמשך עבדה בתחנה לחינוך מיוחד באילת השחר, וטיפלה בילדי האזור באכפתיות ובאהבה. במשך כעשר שנים עבדה בהנהלת החשבונות כאחראית על הביטוח הלאומי, ותמיד התייחסה לחברים ולבנים במקצועיות ומאור פנים.

ב-1993, כשהיו כאן כבר 41 חברים מעל גיל 70 (כיום יש מעל 110), ג'וליה הייתה בין המעטים שחשבו קדימה, הקימו את ועדת החבר המבוגר, ובחכמה ורגישות תכננו את העתיד. סדנאות לפרישה, תכנון חיי העבודה והחברה בגיל הפנסיה, והקמת מועדון/מרכז-יום/בית-התעסוקה/מועדון-הזהב/המפגש,

טיולים, הרצאות ועוד. הכל למען לשיפור איכות החיים של המייסדים המזדקנים. שאיפתה לחיים של רגישות לזולת והבנה למצוקותיו, באו לידי ביטוי גם בתהליך השינוי הקשה והדרמטי, כאשר הצטרפה לחותמים על "אמנת כרי דשא" בה התחייבנו להמשיך ללכת יחד, למרות הדעות השונות.

בתקופה האחרונה הייתה בבית יונתן, כשינייתה והבנים דואגים לה במסירות.

ג'וליה זכתה להגיע לגיל שיבה, ועד הסוף הייתה חייכנית וידידותית, שמחה לקבל מבקרים, זיהתה רבים מהם, התעניינה, הודתה, ואהבה לקבל ולתת חיבוק ונשיקה. המבקר המתמיד שלה היה מאיר (אנו מכירים מגיל 16...), שותפה לדור המייסדים, שקנה אתמול שוקולד במרכז ע"מ להביא לה הבוקר.

ג'וליה יקרה, נוחי בשלום על משכבך. טוב לבך ורגישותך ודאי ישמחו את החברים שם למעלה.

לרותי, זאבי וינייתה, עמוס, וכל המשפחה המורחבת, אנו איתכם בצערכם.

רחל גינת * קרדיט: 4 תמונות ראשונות – צילום: אריה ניצן, ערך והביא לארכיון: זאבי ניצן

בית כפר הנשיא מודיע בצער רב על מותה ללא עת של כרמית גולדנברג (שוורצמן)

ומשתתף בצערם הכבד של המשפחה ובני כיתת חרמון

הלוויה תתקיים היום – יום שלישי 30.6.26
בשעה 16:00 בבית העלמין בצפת

יהי זכרה ברוך

כרמית ז"ל הייתה בת קיבוץ מכירת חרמון.

בת ליוספה ז"ל ולאיביי ז"ל

אחות לארנון ז"ל שנהרג במבצע הליטני בדרום לבנון, ב-1978.
ולליאור שידל לחיים ארוכים.

כרמית הייתה נשואה לאילן ואמא לדניאל וניב וסבתא לנכד אחד.

יהי זכרה ברוך

בדמנו חיים

1. כמה מילים רפות ונואשות על הלילה האפל שמתוכו מגיחה בכל בוקר החוצה בשעטה צוהלת חברה ישראלית מבהילה ומטורפת, שכנראה נמצאת פה כבר הרבה זמן. ורק עינינו מוכות הסנוורים טחו מלראות שהיא כזאת. אבל אין ספק היא כזאת.

2. עשרות שנים של משלחות אל מחנות הריכוז בפולין ומשם לשירות צבאי בשטחים הכבושים, והתעמרות בבני העם הפלסטיני על בסיס יומיומי, כשכל זה עטוף בעטיפה מבהיקה ומנצנצת של קפיטליזם דורסני, ומתובל בדה לגיטימציה לכל מה שנקרא "שמאל", ברא פס ייצור שמזין היום ימין עז שבשוליו הרחבים משתכשים גם 14 מנדטים של בן גבירים צעירים ונחושים לצאת ולהכות בכל מי שצריך.

3. האמת היא שכמי שעסק בחינוך מרבית חייו במקום הזה, אני מבין היום שכל אחד מאיתנו שחי כאן בשנים האלה, באמת כל אחד מאיתנו בלי יוצא מן הכלל, תרם בתורו משהו להרעת המציאות כפי שהיא נשקפת אלינו היום מן המראה. ואני לוקח אחריות על חלקת אלוהים הקטנה שלי באסון הקולוסאלי.

4. הימים הם ימים קשים ללא צל של ספק והמצב מייאש ובלתי הפיך בעליל. אולי אין הרבה מה לעשות כעת, אך אם כבר אווירת נכאים של שנות השלושים, אז אולי נצטרך להקים שוב את מחתרת הוורד הלבן. ולעזאזל אבל לא עולה לי כרגע שום אסוציאציה אחרת.

5. בדמנו חיים

— לו הִיָּה מִפְּלֹט אַחֵר מִחִלּוּמֵנוּ

לֹאט הִרְחַקְנוּ בְּתֵלֶם עַד קֶצֶהוּ הַחֶם
נוֹסְקִים בְּשָׁמִי הַתִּקְוָה הַתְּכֵלִים
לְבָרָא נְחֻמָּה פּוֹרְתָא שֶׁל שְׁלָם וְנֶקֶם.

בְּדֶרֶךְ חֲתָחִתִּים הֵלְכוּ וְכָבְדוּ צַעֲדֵינוּ
עֵינֵינוּ נַעֲצָמוֹת מִכָּאֵב חֲלוֹם יְרוּשָׁלַם
הֵיינוּ נְטֹרְפִים בְּיָאוֹשׁ זְהָבָה הָעוֹמֵם.

מַעֲבֵר לְגֵלֶד הַגְּבוּל גָּאָה
יָם שִׁנְאָה וּמֵאֲוִי נֶקֶם
מִתְנַפֵּץ לְרִסְיִסִים וְדָקִים
וְצוֹרְבִים שֶׁל עֵלְבוֹן תּוֹסֹס
מִצְפָּה בְּעֶרְגָּה לַיּוֹם בּוֹ
תִקְהָה הַשְּׁלֹה אֶת דְּרִיכּוֹתֵינוּ.

מִגּוּף רַחֲמָנוּ הַקְרוּעַ מִבַּעַד
לְסֻדָּקִים רְטֹבִים חֲמוּץ מִדָּם
נִגְר חֲלוֹם הַתְּאֵנָה וְהַזִּית.
הָאִישׁ תַּחַת גֶּפֶן הַפִּלָּדָה
זָחַל לָאֵט לְבֵיתוֹ עִם רֶדֶת עֶרֶב,
בְּשֻׁדָּה שִׁבְלִים חֲדוֹת כְּחָרֵב
נִגְזְרָנוּ לְנֶצַח נֶצְחִים
לְהִיּוֹת נִכּוֹנִים וְחֻזְקִים
לְהִיּוֹת בְּדַמְנוּ חַיִּים.

אוֹר יְקָרוֹת יְרוּשָׁלַם מְעוֹר
אֶת עֵינֵינוּ בְּרֶק מֵאֲכֵלֶת מִנְפֶּת אֶל
עַל שְׁנֵי בָנִים עֶקְדִים עַל הַר מוֹרִיָּה אֶחָד

מִפְּכָחִים וּמְרִים הַקְצָנוּ מַעֲקֶדֶת הַחֲלוֹם – –

הַזְמַן נִחְמָץ וְנִגְר עַל פְּנֵינוּ
שְׁעָרֵי עֵזָה
מֵה לְפֹתַע כָּבְדוֹ עַל כְּתִפֵּינוּ.

מאסף בחירות | מדור חדש לקראת הבחירות

לקראת בחירות | כתב אביטל למברסקי - שנתיים ו-9 חודשים מאז הטבח, מלחמת 1,000 ימים, למעלה מ-2,200 ישראלים נרצחו ונפלו, מילואימניקים משרתים כבר את הסבב השביעי או השמיני, חלקם למעלה מ-600 ימים!, החברה הישראלית שסועה ומפוררת, גל רציחות מטורף משתולל, מעמדה של ישראל בעולם בשפל כמוהו לא היה והאנטישמיות בשיא כל הזמנים.

ערוץ התרעלה והתעמולה הזמינו את נתניהו לראיון מלטף וינון מגל גאון הדור שואל:

ראש הממשלה, מה השתנה בך מאז השביעי באוקטובר?
 הרשלן, מממן החמאס והאשם הראשי לטבח הנורא ולמצבנו הקטסטרופלי חיך חיוך רחב והשיב:
 "אולי רזיתי קצת"..
 זהו. אין פאנצ'
 באוקטובר הקרוב מעיפים לכל הרוחות את האחראי והאשם לטבח אוקטובר!!

הליכוד

טופס התפקדות

	שם:
	עבירה:

על ניתוק ושחצנות! | עמי דרור

השטן מגיע לפגישה עם השופר. כל השאלות מוזמנות מראש, אפילו השאלות על ה"סבל" של השיכורה מתוכננות. הקהל מתוכנן, השטן מזכיר להם למחוא לו כפיים. אירוע בחירות. ואפילו שהכל תוכנן לפרטי פרטים, אפילו אז הניתוק והשחצנות גדולים ממנו.

מאות חטופים עברו התעללות קשה, 45 מהם נרצחו בדם קר רק בגלל שבחר בבן גביר וסמוטריץ ולא בחיי החטופים. אלפי נרצחים, עשרות אלפי פצועי גוף ונפש, מאות אלפי עקורים, מאה מליון ימי מילואים, חצי טריליון שקלים. והשטן?

הוא עסוק בשוחד למשתמטים, בצבירת נכסים, בקידום השתמטות המונית בזמן מלחמה, בשיפוץ הבתים שלו, ובפירוק יסודי של מדינת ישראל. הקטארים לא יכלו להמציא סוכנים "טובים" מהסוכנים שגייסו בלשכתו של השטן. לשכת השטן פעלה ופועלת נגד ביטחון מדינת ישראל בזמן מלחמה!

ביום חמישי ה-2.7 ימלאו 1000 ימים לטבח נתניהו! צאו לרחובות! חייבים לגרש אותם מהשלטון!

חייבים לנצח

• ג'וליה ניצן ז"ל

בכל שנתי בכפר הנשיא, הייתה ג'וליה נוכחת. היא הייתה האמא של זאביק, התלמיד בכתה הראשונה שלי, כתת עופר, שבה הייתה גם יניתה. היא גם הייתה הסבתא של עופר, שנקרא על שם כתת עופר, וגם הוא היה תלמיד שלי בשלב יותר מאוחר.

ג'וליה הייתה גם אמו של עמוס, שקרוב בגילו לבני הבכור, אלישע.

ג'וליה הייתה מעורה בחיי הקיבוץ, ואהבה את הקיבוץ. בחדשים שבהם הייתי פוגשת אותה בבית יהונתן, היא תמיד קבלה את פני בשאלה: מה חדש במשק? ואני חפשתי תמיד חדשות משמחות לספר לה.

תקופה מסוימת ג'וליה הייתה רכזת החינוך, כשאני הייתי במחלקת החינוך של התק"ם, ושאלת עתיד בית הספר המקומי בכפר הנשיא, הייתה שאלה שעסקתי בה בתוקף תפקידי, ולא פחות מכך בתוקף היותי האמא של אופירה וחדוה, שהמציאות של היותן בכתה קטנה אחת, שתיים מתוך שלוש בנות, הייתה קשה מאד, והפתרון למעבר לבית הספר מבוא גליל, היה כנראה הפתרון הנכון עבורן, וכנראה גם נכון לכל הילדים ולקיבוץ.

לג'וליה ולי הייתה תמיד שפה משותפת, שפה של אוהבות כפר הנשיא.

בשנתיים האחרונות, לפני שעברה לבית יהונתן, הייתה ג'וליה מגיעה לכל הפעילויות ב"מפגש" כולל כל שיעורי ההתעמלות והיגוה.

ג'ולי נפטרה שבועיים לפני יום הולדתה ה-102 "מיתת נשיקה", בלי גסיסה ממושכת, היא זכותם של צדיקים וצדיקות. כזאת הייתה ג'וליה.

תנחומי לרותי, לזאביק וליניתה ולעמוס, ולכל בני משפחותיהם. תנחומי לכפר הנשיא.

• כרמית שוורצמן גולדנברג ז"ל

בדמי ימיה נפטרה כרמית, הידיעה על מותה תפסה את כולנו בתדהמה. לפני שלושה חדשים ראינו אותה כאן ביום הזיכרון באזכרה לארנון ז"ל, אחיה.

מותה של כרמית הוא עוד פרק בטרגדיה של משפחת שוורצמן: נפילתו של ארנון ז"ל בגיל 23 במבצע "ליטני", אייבי, אביו שלא עמד בכאב, ותוך שלושה שבועות, בעודו עובד על תערוכה שתנציח את בנו, הוא כרע תחת התקף לב ונפטר. ליאור הלך הרחק לנכר, יוספה שוורצמן אמם, האישה החזקה שהייתה, גם היא מסרה את נשמתה לבורא מתוך הכאב הגדול.

ועתה, כרמית, מכתת "חרמון", אשה מוכשרת ונפש אמנית, הלכה לעולמה והיא רק בת 64.

תנצב"ה.

• תחבורה ציבורית באזורנו.

אתם אולי זוכרים איך התחברנו לעולם הגדול באמצעות קו מספר 63. האוטובוס היה מגיע 8 או 9 פעמים ביום ונוסע מכפר הנשיא לחצור הגלילית. אחר כך הצלחנו במאמצים גדולים לגרום לכך שגם קו מספר 73 שהיה יוצא מטובא לצפת (דרך בית החולים זיו) נכנס גם לכפר הנשיא. אמנם לא היו נוסעים רבים עליו, אבל בכל זאת, אלה שנזקקו לו נהנו ממנו.

לפני שבועיים התבשרנו על שינויים רבים בקווי התחבורה הציבורית באזורנו. החדשות הטובות הן שתדירות הקו 63 הרבה יותר גדולה, ויש אוטובוס בממוצע כל 45 דקות עד 20.30. ואם עד היום הייתה הפסקה של שעתיים בין האוטובוס של 10.00 לאוטובוס של 12.00, מעכשיו האוטובוס נכנס גם ב 10.26 וגם ב-11:00 ו-12:00.

החדשות הפחות טובות הן: א. קו 73 בוטל, ולכן מי שרוצה לנסוע לבית החולים זיו צריך לנסוע לראש פינה ומשם לקחת את קו 511 או 522.

ב. לוח הזמנים של קו 63 הוא בלתי אפשרי ללמידה בעל פה. מומלך לצלם אותו ולשמור בטלפון.

ג. וזה לא חדש: כשמגיעים לבית החולים, האוטובוס עוצר באמצע שום מקום, וצריך להתקשר אל ה"שאטל", שיבוא לאסוף אתכם. המספר הוא 0773631000. את זה כמעט אפשר לזכור בעל פה.

אשמח מאד לשמוע אם מישהו כבר השתמש ב"שאטל" הזה ומה הציון שהוא נותן לו.

• השוק העירוני בחצור

בשעה טובה, באיחור של כמה שנים נפתח שוק הקשתות בחצור הגלילית. האם מישהו כבר ביקר בו? מאז מותם של פיל גליק וריימונד סולומון ז"ל לא נסעתי לשוק. אולי הגיע הזמן לנסות אותו במקום החדש.

עד כה להיות, שנזכה לבשורות טובות

תמר וולפין

אלה שעות יציאת קו 63 מחצור הגלילית

15:45	11:00	6:15
16:30	12:00	7:00
17:30	12:45	7:45
18:45	13:45	8:30
19:30	14:30	9:15
21:00	15:00	10:15

מזל טוב ושפע ברכות

בת נולדה לסתיו וצמיראל

נכדה לדוד דיבון

אחות לאיתמר ודניאלה

אנו מאחלים לכל המשפחה המורחבת שתגדלו אותה

באשר, הנאה, נחת והרבה אהבה

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בְּרוּךְ

ג'אק בן-נתן ז"ל - (29/3/1925 - 12/12/2007)

ג'אק הינו ממייסדי קיבוץ כפר הנשיא. בצפון לונדון הצטרף לתנועת "הבונים" ולאחר הכשרה הגיע לארץ וטרם חלקו בהקמת כפר הנשיא. הנגריה בכפר הנשיא הייתה בעיקר מלאכתו של ג'אק ורבים מחברי הקיבוץ נהנו ממעשי ידיו היצירתיות.

הסרטים על הדשא היו באחריותו ורק צעקת "פוקוס" של מוסי, הוציאו אותו קצת משלוותו. אח...הסרטים על הדשא.....

אדם שקט ומופנם משהו אבל גם הוא, כחבריו הוותיקים, השאיר אבני דרך שישארו בזכרוננו עוד שנים רבות.

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

שיר

"מצאו שירים שהוא כתב בטנק. ואני בשבעה מקלל, כי מה שכתב קיבל משמעות אחרת" יהל (יהלי) גזית נפל בדצמבר 2023 בקרב בשג'אעיה, והותיר אחריו אלבום כמעט גמור, עם שירים שכתב כחלק מלהקת רעש לבן. שני חבריה הנוותרים, עומרי שליסל וים גולדשטיין, יחד עם אחיו של יהלי, עידו, החליטו שלמרות הקושי הם ממשיכים, ועם חיזוק מצד מפיק העל תמיר מוסקט הם משחררים את האלבום: "פעם הרגשנו צורך להתנצל, פחדנו לדבר על הלהקה. אבל הדבר הכי מפחיד שיכול היה לקרות כבר קרה, ומתוך הכאפה המצלצלת שחווינו הבנו שזה מה שאנחנו רוצים לעשות"

נפילתי

מילים: יהל גזית / ים גולדשטיין / עמרי שליסל

צפֹּר אוּלי תְּבִיא
עֵלָה שֶׁל זֵית אוֹ סִימָן
בְּרִיקֵי הָאֶפֶר
תִּפְצִיעַ קֶשֶׁת בְּעָן
עוֹד תִּגְיֵעַ אֲדָמָה
וּבֵית וּמִשְׁכָּן
וְתִגְיֵעַ אֶהְבָּה
גַּם אִם יִקַּח קֶצֶת זְמַן
עוֹד תִּגְיֵעַ אֶהְבָּה
גַּם אִם יִקַּח קֶצֶת זְמַן

זוֹ נְפִילְתִּי הַסּוֹפִית
וְהַיּוֹם מִתְחִיל חֶרֶבָן
כָּל דְּבַר קוֹרָה מִכָּאן וְאֵילָךְ
זוֹ הִיא עֵת מִבּוֹל
יִצְאָה סִירָה אֶל חוֹף
זֶהוּ זְמַן מִבּוֹל
וְהוּא הַכֹּל יִשְׁטֹף
כָּלֵם זּוּגוֹת זּוּגוֹת
וְשׁוּב אֲנִי לְבַד
לוֹ רַק הֵינּוּ אֵז יוֹדְעִים
מָה הָיָה לָנוּ בֵּיד
כָּעֵת עוֹלָה מִפִּלַּס הַיָּם
נִשְׁאָר רַק לְחִכּוֹת
תְּהִי לְזִכְרוֹן יֶשֶׁן
אֲשֶׁר נוֹתֵר בְּמִצּוֹלוֹת

מעין דריי ברק 3.7

דפנה בסביץ' 4.7

ג'קי עמר 5.7

חברון בוזנח 6.7

נגה זולטי

נעמי אלקסנדר 7.7

ירדן פרנק

דפנה שיינגזיכט

יותם עמית 8.7

דנה רז

הדר קישילינסקי

ירדן ארצי

אולגה איליב 9.7

דבי אדות

אלון פרימוסט

כליל נוי

רומי חביבי

משי מור

סיפור לשבת

ד"ר מארק היה אונקולוג בעל שם עולמי. יום אחד, הוא עלה על טיסה כדי להגיע לכנס רפואי גדול בעיר אחרת, שם היה אמור לקבל פרס יוקרתי על מחקר הסרטן פורץ הדרך שלו.

כשעה לאחר ההמראה, המטוס נקלע למצב חירום מכני ונאלץ לבצע נחיתה לא מתוכננת בשדה תעופה אזורי קטן.

נחוש להגיע לאירוע, ד"ר מארק שכר מכונית ויצא לכביש המהיר.

אך זמן קצר לאחר שהתחיל לנסוע, מזג האוויר השתגע. סופה חזקה השתוללה, מביאה עמה גשם זלעפות ורוחות עזות. הגשם היה כה סוער עד שאפילו הקליטה הלוויינית שלו השתבשה וגרמה לתקלות בתוכנת הניווט. הוא פנה לא נכון, החמיץ את היציאה שלו והתברבר לחלוטין.

לאחר שעתיים של נסיעה במעגלים בכבישים צדדיים לא מוכרים, הוא הבין שהוא אבוד לחלוטין. מורעב, מותש ובלי קליטה בטלפון, הוא סרק את הנוף בחיפוש אחר מקום לעצור ולבקש עזרה. לבסוף, מבעד למבול הגשם, הוא הבחין באור המרפסת העמום של בית קטן ומבודד.

נואש, הוא חנה ליד הבית, רץ בגשם למרפסת הקדמית ודפק על הדלת.

אישה פתחה לו. ד"ר מארק הסביר במהירות את מצבו ושאל אם הוא יכול להשתמש בטלפון הקווי שלה. האישה הנדה בראשה וענתה שאין לה טלפון קווי ושגם בטלפון הנייד שלה אין קליטה. היא אמרה לו שהוא מוזמן להיכנס פנימה, להתייבש ולחכות שהסערה תחלוף.

קפוא, רטוב, עייף ועצבני, הרופא קיבל את הכנסת האורחים שלה ונכנס פנימה.

האישה מזגה לו כוס תה חמה ואמרה לו שירגיש נוח, היא צריכה לחזור לתפילותיה.

ד"ר מארק חיך חיך מנומס וציני וענה, "קדימה, תעשי מה שאת צריכה. באופן אישי, אני מאמין רק בעבודה קשה, במדע ובמאמץ אנושי, לא בתפילות".

הרופא ישב ליד שולחן המטבח לגם את התה שלו, וצפה באישה כורעת ליד עריסה קטנה. תפילותיה היו שקטות אך היא נראתה עצובה מאוד. כשהביט סביב בחדר הצנוע, היה ברור לרופא שהאישה הזו נמצאת במצוקה קשה.

כשהיא קמה סוף סוף, הוא הרגיש צורך לשאול: "למה בדיוק את מצפה מאלוהים? האם את באמת מאמינה שהוא מקשיב לתפילותיך?"

האישה חייכה חיוך עצוב ועייף.

"התינוק בעריסה הזאת הוא בני, אמרה, קולה רועד. "הוא נלחם בסוג סרטן נדיר ואגרסיבי מאוד. יש רק רופא אחד בכל המדינה שיכול לבצע את הניתוח כדי להציל אותו. אבל אני אם חד הורית, אין לי כסף להרשות לעצמי מומחה כמוהו, ובנוסף לכל זה, המרפאה שלו נמצאת במרחק כמה מדינות מכאן. אלוהים עדיין לא נענה לתפילתי, אבל אני יודעת שהוא יעשה זאת. שום דבר לעולם לא ישבור את אמונתי".

ד"ר מארק הרגיש את גרונו מתהדק. דמעות נקוו בעיניו.

"מה שמו של הרופא המומחה הזה, אולי אני מכיר אותו?" שאל את האישה.

"שמו ד"ר מארק. היא ענתה.

והוא רק לחש, "אלוהים גדול"...

באותו רגע בדיוק, הוא שחזר את כל היום הזה בראשו: כשל המנוע במטוס, הסערה המשתוללת, ה-GPS שלו שאיבד קליטה, הפנייה הלא נכונה. זו לא הייתה סדרה מקרית של אירועים מצערים. אלוהים לא סתם נענה לתפילתה של אם נואשת - הוא פשוטו כמשמעו שיבש מנוע של מטוס, וטרטר רופא מפורסם רק כדי להוציא אותו מעולמו ולהביא אותו לאן שהיה היה נחוץ. הוא נתן לו את ההזדמנות להציל ילד, ותזכורת עוצמתית על אמונה.

עיבוד מאנגלית לעברית – חמדה גלעד ©

